

TÁRHAZ

I. évfolyam I. szám – 2003. március

Téma:
**A SZENT SZELLEM
ÉS AZ IGEHIRDETÉS**

Robert L. Brandt	Pünkösd az igehirdetésben	1
	Quand nous pensons au Saint-Esprit dans la prédication, il nous vient immédiatement à l'esprit les éléments du sermon de Pierre le jour de pentecôte, après son expérience dans la chambre haute. Les connaissez-vous?	
Robert C. Stallman	Le fondement et le but de la prédication biblique	5
	Les chrétiens ont souvent un manque de compréhension du message principal de la Bible. Ils courent ainsi le danger de déformer et d'abandonner l'identité et le but de Dieu pour leur vie. Cet article s'élève contre l'absence grandissante de la Bible observée à bien des pupitres pentecôtistes, en appelant au retour à un ministère authentiquement de la Parole.	
Randy Hurst	Égjen a tűz benned!	11
	Le vrai Problème n'est pas tant de recevoir le feu du Saint-Esprit que de le garder. Y a-t-il encore des chrétiens zélés aujourd'hui? Comment peut-on aider les croyants à ranimer leur zèle pour Dieu et son royaume?	
George O. Wood	Miért hasznos az elemző igehirdetés a gyülekezetben	15
	Qu'est-ce que la prédication expositive? L'auteur suggère deux questions que l'on doit se poser à propos de chaque texte biblique: Quelle est la signification originale du texte?, et: Quel est le message du texte pour nous aujourd'hui?	
Anthony Palma	Pásztorok	20
Thomas Lindberg	A Szent Szellem és az igehirdetés	23
	Les derniers mots de Jésus-Christ à ses disciples avant son ascension sont instructifs pour tous les prédicateurs de tous les temps. Il a insisté sur la nécessité d'être rempli de la puissance du Saint-Esprit avant même de pouvoir prêcher l'Évangile (Luc 24:49; Actes 1:4). Pourquoi? Parce que la prédication est une tâche divine et que cette tâche divine nécessite une puissance divine.	

A SZERKESZTŐ ASZTALÁRÓL

E világon nincs nagyobb tekintélyű és egyben nagyobb felelősséggel bíró megbízatás, mint Isten Igéjét hirdetni, hiszen: „...Isten Igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az izületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait” (Zsidók 4:12).

Isten úgy látta jónak, hogy az evangéliumot igehirdetők által juttassa el az emberekhez. „Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg az Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket” (1 Korinthus 1:21). Ezért választottuk a TÁRHÁZ című teológiai tanulmányokat tartalmazó kiadványsorozat első számának témájául „A Szent Szellem és az igehirdetés” címet. Segítséget és forrásanyagot kívánunk ezáltal nyújtani minden lelkipásztornak és igehirdetőnek.

Örömmel indítom útjára a TÁRHÁZ teológiai magazint, amely a *Life Publishers International* (Nemzetközi Élet Kiadó) és az *Assemblies of God – USA*, pünkösdi közösség gondozásában megjelenő ENRICHMENT magazin első magyar nyelvű kiadása. Az eredeti angol nyelvű folyóirat bibliai és teológiai tanulmányokat tartalmaz a lelkipásztori szolgálat mindennapi kérdéseivel foglalkozó cikkek mellett. Ugyanez a kiadás megjelenik már orosz, román, lengyel és francia nyelven is.

Isten segítségével magyarul évenként négy számban szeretnénk megjeleníteni. Minden szám külön-külön témával foglalkozik. A 2003-as évben tervezett témáink még: Evangélizáció, Tanítványképzés, Mit jelent a Pünkösöd. A későbbiekben megjelenő számainkban külön oldalt tervezünk biztosítani a megjelent tanulmányokkal ill. tanításokkal kapcsolatos észrevételeknek is.

Isten iránti hálával mondok köszönetet a *Life Publishers International* és az *Assemblies of God* vezetőinek, hogy segítségükkel útjára indulhat a TÁRHÁZ magazin. Külön szeretnék köszönetet mondani Rick Wislocky AoG misszionáriusnak, aki személyesen vállalta a magyar nyelvű kiadvány gondozását.

Az Egyház történelmének stratégiaiag nagyon fontos szakaszában élünk! Nem mindegy, hogy mit és hogyan prédikálunk! Azért imádkozom, hogy miközben a Kedves Olvasó az itt megjelenő cikkeket olvassa és tanulmányozza, motiválják azok a Jézus Krisztussal való folyamatosan mélyülő személyes kapcsolatra úgy, hogy ebből a forrásból erőt merítve be tudjuk közösen tölteni a mi Urunk nagy missziós parancsát az Ő eljöveteleig.

Budapest, 2003. február

Fábián Attila

az Evangéliumi Pünkösdi
Közösség elnöke

TÁRHÁZ

Negyedévente megjelenő teológiai magazin a LIFE PUBLISHERS INTERNATIONAL
az ASSEMBLIES OF GOD, USA és
az EVANGÉLIUMI PÜNKÖSDI KÖZÖSSÉG gondozásában.

1143 Budapest, Gizella u. 37.

Szerkesztőbizottság:
Bill L. Williams, Fábián Attila, Rick Wislocky

Magyar fordítás © 2003 Makovei Róbert

ISSN: ??????????????????????

Robert L. Brandt

PÜNKÖSD

az ígehirdetésben

A tízéves Colette-tel egy felnőtt táborban találkoztam, ahol ő a dicsőítésben szolgált, én pedig az Igét hirdetem. A tábor utolsó estéjén megkérdezte, hogy elcserélném-e az egyik könyvem a dicsőítő csoport kazettájára.

Igennel válaszoltam.

Ekkor gyermeki egyszerűséggel megosztotta lelke titkait:

– Szörnyű bajban vagyok a gondolataimmal. Néha azon töprengök, hogy vajon van-e egyáltalán Isten. De tegnap este,

miközben beszéltél, valami olyan történt bennem, amit nem tudok megmagyarázni. Még soha ezelőtt nem éltem át ilyet. Nem is értem.

– Azt hiszem Colette, hogy a Szent Szellem volt, aki kinyilatkoztatja neked Istent. – ecseteltem.

„Milyen figyelemreméltó!” – gondoltam magamban. „A felnőtteket szólítottam meg, de a Szent Szellem egy fiatal gyermek szívét érintette az üzenet által.”

Befejeződött a tábor, és mindenki elment útjára. Nem telt el sok idő, amikor levél érkezett Colette-től. „Mr. Brandt, lennél a levelezőtársam?” – kérdezte.

Őszinte örömmel írtam a válaszom, hogy szívesen levelezem vele.

Azóta két év telt el. Továbbra is kapom tőle a leveleket, amelyekben a teológia mélységeiről ír, én pedig mindig válaszlok. Az az érzésem, hogy Isten valami különös okból tartja rajta kezét.

Ha igehirdetésben a pünkösdt keresem, Péter azon első igehirdetésének tartalmára kell gondolnom, amelyet a felházbeli átélése után, azon az első pünkösdön mondott el. Ha betölt ugyanaz a Szellem, aki Pétert is betöltötte azon az emlékezetes napon, akkor ugyanazokra a jellemző vonásokra kellene számítanom az én igehirdetésemben is. A hallgatóság és a körülmények igencsak megváltoztak, így lehetetlen, hogy az eredmények teljesen megegyezzenek. Mégis, az összetevőknek jelen kellene lenniük az én igehirdetéseimben is.

Melyek voltak ezek a jellemző összetevők?

MÉLYBE LÁTOTT

Péter nagyon jól megragadta annak a jelenségnek a lényegét, hogy miért viselkedik szokatlan módon az összegyűlt százhusz személy.

– Nem, ezek a furcsán viselkedő galileabeliek nem részek. Itt és most prófécia beteljesedésének vagyunk szem- és fültanúi! – hirdette.

Nem hiszem, hogy ez a saját gondolatnak a gyümölcse lett volna. A Szent Szellem által értette meg a prófécia és beteljesedés közötti összefüggést; erről tett bátor hitvallást.

Ugyanazon Szellem által látta meg Péter Simon mágus valódi állapotát, amikor az új megtértek felé szolgált Samáriában. „Mert látom, hogy a keserű irigység és a gonoszság fogságába estél” (Cselekedetek 8:23).

Nem sokkal azután, miután a Szent Szellem betöltötte Pált, a prédikációjával kapcsolatban hasonló feltáró tényezővel találkozunk. Sergius Paulus helytartónak akarja hirdetni az Igét, amikor ördögi ellenállásba ütközik, és nyíltan leleplezi Elimász varázslót: „Te mindenféle csalással és gonoszsággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az Úr egyenes útját?” (Cselekedetek 13:10).

Amikor Lisztrában hirdette az evangéliumot, egy születésétől fogva sánta ember ült a hallgatóság soraiban. Pál „ráté-kintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. Ezért hangosan így szólt hozzá: „Állj a lábaidra egyenesen!” Ekkor az talpra ugrott, és járt.” (Cselekedetek 14:9–10).

A valódi pünkösdi prédikációnak része a természetfeletti felismerés.

MÉLYRE HATOTT

Az igehirdetést átható pünkösdi olykor fenségesen mélyre ható. Az egyszerű, iskolázatlan halászember, Péter, így hirdette az igét első pünkösdi prédikációjában: „...azt, aki az Isten elhatározott döntése és terve szerint adatott oda, ti a pogányok keze által felszegeztétek és

megöltétek” (Cselekedetek 2:23). Hol máshol van a Szentírásban az igazság kinyilatkoztatásának nagyobb mélysége? Csak arra következtethetünk, hogy Péter figyelemreméltó igei meglátása pünkösdi átéléséből fakadt. Dávid prófétikus kijelentéseinek ismerete – valamint azok Krisztus feltámadásának fényében való magyarázata – többről tanúskodik, mint csupán emberi kiválóságról. Annak a példája ez, amiről Pál beszél az I Korinthus 2:10–12-ben: *„Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Lélek által; mert a Lélek mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi lélek, amely benne lakik. Ugyanígy, azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Lelke. Mi pedig nem a világ lelkét kaptuk, hanem az Istenből való Lelket, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.”*

Sok keresztyén hívő tehet arról bizonyosságot, hogy sokkal jobban megérti az Igét, miután személyesen átélte pünkösdi élményét.

MÉLYEN SZÁNTOTT

Az igehirdetésben megelevenedik a pünkösdi, ha maga a Szent Szellem kelti azt életre. Az ember szívét megfogja. Olyan ez, mint amit Luther Márton mondott Pál szavairól: *„Olyanok, mint az élőlények. Kezük és lábuk van.”*

A igehirdetést átható pünkösdi kifejezetten hatékonyá teszi az Igét. Ez az, ami miatt Isten Igéje *„élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, és áthatol az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait.”* (Zsidók 4:12). Továbbá ez az, ami a prédikátort alkalmassá teszi, hogy Mestere nyomdokaiba lépjen, amikor Ő így szólt: *„...azok a beszédek, amelyeket én mondtam nektek: lélek és élet.”* (János 6:63).

Nézzük meg, mit mond Péter: *„...ti a pogányok keze által felszegeztétek, és megöltétek, ...Tudja meg tehát Izráel egész háza teljes bizonyossággal, hogy Úrrá és Krisztussá tette őt az Isten: azt a Jézust, akit ti keresztre feszítettétek.”* (Cselekedetek 2:23, 36). Lehet-e kételkedni abban, hogy ezeket a szavakat mélyen szántó, szenvedélyes szeretet hatja át?

MEGRAGADOTT

Az az igehirdetés, melyet a pünkösdi Szellem itat át, erőteljesen megragadja a hallgatókat. *„Amikor ezt hallották, mintha szíven találták volna őket, ezt kérdezték Pétertől és a többi apostoltól: „Mit tegyünk, atyámfiai, férfiak?”* (Cselekedetek 2:37). Az igehirdetés egyik legfontosabb feladata, hogy megragadja a hallgatókat. Mégis, szomorú tény, hogy sok igehirdetésből kimarad a megragadó erő. Miért? Azért, mert nincs meg benne a szellemihlette igehirdetésnek az a lelkülete, amely az első pünkösdieket olyan erőt sugárzóvá tette.

Figyeljük meg Pál vallástételét saját prédikációjáról: *„Beszédem és igehirdetésem sem az emberi bölcsesség megejtő szavaival hangzott hozzátok, hanem a Lélek bizonyító erejével”* (1 Korinthus 2:4).

MEGMUTATOTT

Pünkösdi a prédikátort a pulpitus prófétájává teszi. Ez nem azt jelenti, hogy mindig megmondja a jövőt – habár időről-időre ez is megtörténhet. Inkább arról van szó, hogy a prófeta felkentségével, tekintélyével beszélhet. Az Igét hatalomtól áthatott hangon hirdeti, mint Péter is tette. Az ember úgy érzi, hogy közvetlenül Isten szól hozzá, és így az Úr útjaira tanítatik. *„Péter így válaszolt: „Térjetelek meg, és keresztelkedjetelek meg valamenynyien... bűneitek bocsánatára...”* (Cselekedetek 2:38).

PÜNKÖSD AZ IGEHIRDETÉSBEN

A pünkösti prédikációnak legalább hat figyelemreméltó tulajdonsága van:

1. Mélybe látó
2. Mélyre ható
3. Mélyen szántó
4. Megragadó
5. Megmutató
6. Megtérülő

A pünkösti igehirdetésre jellemző lehet a prófétikusság egy bizonyos mértéke. Péter előre megmondta az összegyűlt sokaságnak, hogy mire számíthatnak, ha megfogadják szavait: *„...megkapjátok a Szentlélek ajándékát. Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké, sőt mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk.”* (Cselekedetek 2:38b–39).

A Szent Szellem hitet támaszt a szívben, hogy Isten jövőre vonatkozó szándékát hirdessük, mint Pál is tette a süllyedő hajó fedélzetén: *„...egy lélek sem vész el közületek, csak a hajó.”* (Cselekedetek 27:22).

MEGTÉRÜLT

Az igehirdetésben pünkösti lelkületben elvetett mag meghozza termését. Lehet, hogy ez egyetlen lélek – például a tízéves Colette – ébredésében nyilvánul meg, vagy akár 3000 ember megtérésében, mint az első pünkösd napján (Cselekedetek 2:41). A megfelelő időben termést érlel az ilyen igehirdetés.

Az én imádságom ez: adjon Isten olyan pünkösti átélést mindnyájunk, nevünkben pünkösdiek, igehirdetésében, amelyet azután soha nem akarunk elmulasztani.

Robert L. Brandt

az Assemblies of God USA Észak-nyugati Körzetének ügyvezető elöljárója.
Billingsben él (Montana, USA).

A biblikus igehirdetés alapja és célja

Meglepő következtetésről adott számot James Smart, miután több mint harminc évvel ezelőtt nagytó alá vette az amerikai történelmi protestáns felekezeteket:

„A Szentírás hangja immár alig hallható az egyházi igehirdetésben és tanításban, valamint a keresztyén emberek tudatában. Olyan csend ez, amely még azok között is tetten érhető, akik nagyon ragaszkodnak az Ige iránti elkötelezettségükhöz.”

Nehogy félreértsük! Nem arról van szó, hogy a Biblia figyelmen kívül maradt, hiszen az még mindig rendszeresen a prédikációk és a tanítási vezérfonalak része volt; sőt, még mindig tömegek vásárolták és olvasták személyes áhítatuk során. Smart panaszának inkább az volt az oka, hogy a Biblia üzenete egyre kevésbé észlelhető – nem csupán az igeszolgálatokban és bibliaórákon, hanem a keresztyén hívek és felekezetvezetők önmagukról, küldetésükről és Isten népéhez kötődő újszövetségi kapcsolatuk alapjaként is.

„A helyzet komolysága abban rejlik, hogy a Gyülekezet tudatában a Szentírás

elhalványodása egyre csak gyengíti, míg nem teljesen meg is szakítja a ma Gyülekezete és az Ige közötti kontinuitást, ahonnan annak gyökerei erednek. Így az többé már nem emlékszik a szóra, amely életre hívta, sem a célra, amely létezésének egyedüli indítéka.”

A pünkösdiek nem engedhetik meg, hogy önmagukat Smart megállapításával szemben immúnisnak véljék: a gyülekezetek egyre kevésbé vesznek tudomást a Biblia fő üzenetéről, így fennáll annak a veszélye, hogy eltorzítják, esetleg el is veszítik az Istentől kapott identitásukat, céljukat. Jelen cikkünk ezt a pünkösdi szószékeken növekvő biblia-csendet szándékozik megszólítani azáltal, hogy az eredeti, biblikus igeszolgálathoz való visszatérésre szólít fel az alábbi definíció alapján: a biblikus igehirdetés a Bibliát használja fel a Biblia üzenetének kommunikálásában. Mivel a hermeneutika és homiletika tárgykörébe tartozó művek a pünkösdi prédikátorok számára elérhetők és ismertek, tárgyalásunk csupán arra korlátozódik, hogy milyen módon támaszkodik a biblikus igehirdetés alapja és célja a Biblia üzenetére.

A BIBLIKUS IGEHIRDETÉS ALAPJA

A gyülekezetek egyre kevésbé vesznek tudomást a Biblia fő üzenetéről, így fennáll annak a veszélye, hogy eltorzítják, esetleg el is veszítik az Istentől kapott identitásukat, céljukat

A prédikációban a helyes bibliahasználat attól függ, hogy helyesen értettük-e meg magát a szöveg természetét. Ez az alap semmiképpen sem garantálja, hogy minden egyes ráépített prédikáció megingathatatlan lesz, de a kérdés tisztázása mégis stratégiai fontossággal bír. Az alábbi előfeltételek olyan alapvető tényezőként kerülnek bemutatásra, amelyek az Ige olvasása, megértése és közvetítése folyamatában eligazítanak.

1) A Biblia történelmi könyv

Geerhardus Vos volt az úttörője a bibliaértelmezés azon ágának, amelyet ma üdvtörténelmi megközelítésnek nevezünk. Bibliokateológiai tételét egy a Szentírás természetére összpontosító alapvető előfeltételre alapozta: *„A Biblia nem egy dogmatikai kézikönyv, hanem történelemkönyv, telis-tele drámai eseménnyel.”* E megállapítás alatt azt értette, hogy a Biblia nem rendszeres-teológiai szöveggyűjtemény, melyet egyesek szépen logikai kategóriákba rendeztek, hanem inkább a megváltás isteni ihletésű értelmezése. Ahogy Isten megváltó munkája egymást követő és szervesen egymáshoz kapcsolódó történelmi korszakokban bontakozott ki, úgy a bibliai beszámoló is lépésről-lépésre halad előre a megváltás fókuszpontja, azaz Jézus Krisztus felé, aki emberré lett *„amikor eljött az idő teljessége”* (Galaták 4:4).

Ez a megállapítás – miszerint a Biblia nem rendszeres-teológiai szöveggyűjtemény – magától értetődőnek tűnik, mégis, Vos helyesen adott választ a gyakran előforduló erőszakra, melyet a bibliai szövegen a katedráról és a szószékről egyaránt elkövettek. A prédikátorok és a tanítók Isten Igéjével kapcsolatban a téma szerint csoportosító szemléletet vették át, a Biblia lapjain „időtlen igazságok”, vagy olyan szellemi alapelvek után kutatva, me-

lyeket így történelmi foglalatukból kizárítottak, és a prezentáció kívánta módon, könnyen emészthető formátumban újra-rendeztek. A „végtermék” gyakran elvesztette a benne pezsdülő életet; szükségszerű következményként pedig ez a folyamat megcsönkította, gyakran eltorzította a Biblia alapüzenetét.

A kinyilatkoztatás történelmi természetének tiszteletben tartása nem akadályozza meg a prédikátort abban, hogy a Bibliából témákat válasszon. Viszont mindenképpen feltételezi, hogy megfelelő figyelmet szentel az Ó- és Újszövetség elbeszéléseinek, és bemutatja, hogy az évszázadok során milyen módon bontakozott ki Isten cselekvése tulajdon népe életében, és mindez hogyan ért tetőpontjára Krisztus munkájában, aki az üdvtörténet középpontjában áll.

Például, Isten jelenlétének természete a választott nép között erőteljesen nyilvánvaló a Szentsátor, majd később Salamon temploma szerkezetében és felszerelésében. Jézus viszont – aki *„közöttünk lakott”* – a templom lerombolására hívta fel a figyelmet, miközben saját feltámadt testéről beszélt, amely Isten *„temploma”* volt, rövid három napos felépülésével (János 2:19-21).

Ezután, arra alapozva, hogy Jézus elküldte a Szent Szellemet, Pál már arról beszélhetett, hogy minden egyes keresztény fizikai teste templom (1 Korinthus 6:19), valamint a hívők közösségi testülete is *„Isten temploma”* (1 Korinthus 3:16-17). Péter is ugyanezt az igazságot fejezte ki, mondván, hogy az olvasók *„élő kövek, [akik] épüljenek fel lelki házzá”* (1 Péter 2:5). Ez a motívum az Új Jeruzsálemben jut csúcspontjára, amikor is János hatalmas hangot hall a trónus felől: *„Íme, az Isten sátora az emberekkel van, és ő velük fog lakni...”* (Jelenések 21:3).

Így Isten ószövetségi jelenléte Krisztus munkájára mutat előre, újszövetségi jelenléte pedig nem csupán épít Krisztus megtestesülésére, hanem az Isten Bárá-

nya új jeruzsálembeli, – mindenek közép-pontjába helyezett – jelenlétét várja, aki tökéletesen kiváltja a templom iránti szükségletet (Jelenések 21:22).

2) A Biblia Istentől származik

A Biblia nem csak egyszerűen beszámol Isten történelemben gyökerező cselekedeteiről, hanem saját eredete is Istentől való: Isten megnyilatkozó Isten. Szavára létrejött a kozmosz (1 Mózes 1). „Szemtől-szembe” beszélt Mózeszel (4 Mózes 12:8). Szava betöltötte a próféták száját, elméjüket pedig a látások és álmok. Megnyitotta Salamon és az utána következő bölcsek szemét, fülét, hogy teremtsémbeli bölcsességét megérthessék (Példabeszédek 2:6).

A Zsidókhoz írt levél írója is elgondolkodik ezeken a kinyilatkoztatási módokon, és Krisztust a csúcspontra helyezi. *„Miótán régen sokszor és sokféleképpen szólt Isten az atyákhoz a próféták által, ezekben a végső időkben a Fiú által szólt hozzánk, akit örökösévé tett mindennek, aki által a világot teremtette”* (Zsidók 1:1-2). Pál megerősíti a Biblia isteni eredetét, hiszen így ír: *„A teljes Írás Istentől ihletett”* (1 Timóteus 3:16).

Az angol King James Biblia fordítói a *'theopneustos'* melléknevet *'Istentől ihletett'* kifejezéssel fordították. Míg az *'ihlet'* szó azt sejteti, hogy Isten az író emberre hatott, Pál szóhasználata egyértelműen magára a Szentírásra utal; a hangsúly a „végterméken” van, nem pedig a folyamaton.

B. B. Warfield meggyőzően érvel, miszerint a *'theopneustos'* szónak semmi köze nincs ahhoz, hogy Isten valakibe lehel, helyette inkább arra utal, hogy az Írást Isten lehelte ki. A Szentírás ihlettségének tanítása alapozza meg a tévedhetetlenség tanítását, amelyből következik, hogy Istenhez hasonlóan a Biblia is teljesen igaz, és így méltó teljes bizalmunkra.

Eme előfeltevés azért hasznos, mert a Biblia *szövegének* értékét felül emeli a prédikatori szó értéken, mely szónak a szöveg érdekében kell szólnia, nem pedig személyes illusztrációk és inspirált megfigyelések egyvelegével ezt helyettesítenie, ami csupán a vallási nevelés szintjét célozza meg.

3) A Biblia embertől származik

A Biblia egy több mint ezeréves periódus alatt öltött formát, mégpedig számos hús-vér író közreműködésével. Ez a tény nem kényszerít bennünket kompromisszumokra a szöveg isteni eredete és egysége kérdésében. Viszont kulturális és nyelvi változatossággal színesíti a kinyilatkoztatást, amely számos irodalmi formában érkezik hozzánk: elbeszélés, törvény, utasítás, ének, példabeszéd, prófécia, példázat, levél stb. Az értelmezőnek tehát tiszteletben kell tartania a bibliai írók egyéniségét, és ellene kell állnia a kísértésnek, mely az írói bizonyosságok ellaposítására készlet.

A pünkösdiék különleges érdeklődést mutatnak a Szent Szellemről szóló tanítás iránt, főként, ahogyan azt Lukács, a történetíró fejt ki. Nem kérdéses Lukács írásainak teológiai természete. Egyértelmű, hogy Lukács Szent Szellemről szóló teológiát tanít, amely az istentiszteletet és a szolgálatot hangsúlyozza. Pál tanításában pedig a Szent Szellem az újjászületés és a megszentelődés Közvetítője, így a teológiai kompatibilitás kérdése merül fel.

Stronstad meggyőző érveléssel mutatja be Lukács teológiai szándékát a Szellem munkája tekintetében, ugyanakkor tartózkodott attól, hogy éket üssön Lukács és Pál közé, ami minden bizonynyal kompromisszumokat eredményezett volna a bibliai tekintély kérdésében. *„Az Újszövetség irodalma a Szentlélek tevékenységének három fő dimenziójáról ad kinyilatkoztatást: (1) üdvösség, (2) megszen-*

Ha egy igeszakaszt üdvtörténeti kapcsolódó pontjaival együtt fejtünk ki, a Krisztusra mutató bibliai történelem áramlatán belül eresztjük le horgonyunkat

Az exegetikai
tanulmányozásból
és a szöveg
óvatos
feldolgozásából
születő
igehirdetések
a Biblia üzenetét
természetükből
fakadóan adják át

telődés, és (3) szolgálat. Ezek a dimenziók kölcsönösen egymásra épülnek, egymást kiegészítik” – írja.

4) A Biblia egyetlen könyv

Az isteni eredetből táplálkozó emberi diverzitás alátámasztja a következtést, miszerint a Biblia egy egész könyv, így maga a kánon. Mivel az egész Biblia a megváltás egységes üzenetét közvetíti, helyesen tesszük, hogy *Isten Igéjének* nevezzük, és nem *Isten Igéi*-nek. Krisztus azzal bízta meg az apostolokat, hogy hirdessék az üdvösségről szóló üzenetet, és megígérte: jelenléte velük lesz (Máté 28:19-20). Az ő fundamentumokon felépülő gyülekezet az Ószövetséggel együtt az ő írásait is Istentől származónak fogadta el. Akik még mindig azon az állásponton vannak, hogy az Egyház írta a Bibliát, és ezért fenntarthatja afeletti tekintélyét, olyan gondolatot tükröznek, amely inkább a római katolicizmusra jellemző, mint a konzervatív protestantizmusra.

Sőt, Ridderbos így ír: *„Amikor az Egyház az iratokból egy véglegesen rögzített gyűjteményt fogadott el kizárólagos kánonként, teljes egészében a Krisztusban megjelenő megváltás isteni terve szerkezetével és céljaival összhangban cselekedett. A Szentírást tehát – amely kánonként a Gyülekezet számára irányadó – ebben az értelemben nem egyszerűen csak a kinyilatkoztatás poszthumusz dokumentációjaként kell számon tartanunk. Inkább a kinyilatkoztatás tényleges folyamatához tartozik, amely az idő teljességében történt meg.”*

John Stott nyomatékkal írja le a Gyülekezet és a Kánon közötti helyes kapcsolatot: *„A Gyülekezetet Isten teremtette Szava által. Ezen túl, Isten új teremtése (a Gyülekezet) éppen annyira az Ő Igéjének van alárendelve, mint a régi teremtés (a világegyetem). Szavával nemcsak létrehív-*

ta, hanem fenntartja, igazgatja, megszenteli, formálja és megújítja. Isten Igéje a kormánypálca, amellyel Krisztus a Gyülekezetet kormányozza, valamint az eledel, amellyel táplálja.”

A kánon egységét az emberi oldal sokszínűsége fényében is el kell ismerünk. Egy könyv lévén, a Bibliában egy üdvtörténet, egyetlen egységes teológia vonul végig.

James Dunn, viszont követőivel együtt, inkább több újszövetségi teológia kontextusában szeret érvelni; teológiák ezek, nem csupán ugyanannak a központi krisztusigazságnak különböző perspektívái, hanem egymással versengő teológiák, amelyek judaista, hellenisztikus és apokaliptikus talajból nőttek fel.

A keresztyénség eme sokszínű kifejezési formái feltehetően egy meghatározott alakzatban kristályosodtak ki, amely tulajdonképpen a Jézus küszöbönálló visszatérésének egyre halványodó reménységére adott válasz volt. Így, amint a keresztyének megtanultak csalódottságukkal együtt élni, befogadtak egy sokkal intézményesítettebb vallási formát, amely már együttműködést, végül pedig hitük egységes kifejezését igényelte – innen a korai katolicizmus.

Annak ellenére, hogy az Újszövetségben Dunn állítása szerint is végig jelen van a hagyomány egy következetes, egységesítő eleme, amely a *„Jézus a Krisztus”* állítás, az általa megfogalmazott diverzitás olyannyira szélsőséges, hogy már átcsap a doktrinális összeférhetlenség területére, miközben erre a következtetésre sarkallja: *„az első században nem volt egyedüli kizárólagos normatív formája a keresztyénségnek”*. Ez a szemlélet elkerülhetetlenül a 'kánonon belül létező kánon' hirdetéséhez vezet, és ezzel tagadja az Újszövetség bizonyos részleteinek isteni eredetét.

5) Következtetés: az elemző igehirdetés szükségessége

Ezek az előfeltételezések alátámasztják a szerző meggyőződését, miszerint az elemző igehirdetés tükrözi leginkább a Biblia természetét. Ha egy igeszakaszt üdvtörténeti kapcsolódó pontjaival együtt fejtünk ki, a Krisztusra mutató bibliai történelem áramlatán belül eresztjük le horgonyunkat. Az exegetikai tanulmányozásból és a szöveg óvatos feldolgozásából születő igehirdetések a Biblia üzenetét természetükből fakadóan adják át. Míg a közszájon forgó kérdéseket megcélzó tematikus prédikációk legitim módon tölthetik be egy-egy gyülekezet bizonyos szükségleteit, addig hosszú távon a keresztyének az elemző igehirdetés diétáján fejlődnek leginkább. Ennek felül kell emelkednie a „rádióközvetítés színvonalán”, és Isten népéhez intézett kinyilatkoztatása helytállóságát kell demonstrálnia.

A BIBLIKUS IGEHIRDETÉS CÉLJA

Sok szószéken találunk olyan táblát vagy feliratot, amely a szolgálat lényegét foglalja össze, vagy egyéb bátorítást közvetít, mint például: „*Hirdesd az Igét*” (2 Timóteus 4:2). Az egyik pulpituson egy rendhagyó üzenet szólította meg az igehirdetőt. Egyszerű, de elgondolkodtató kérdés volt: „*Mit próbálsz tenni ezekkel az emberekkel?*” A szövegtől a prédikációig vezető út a hermeneutika mezsgyéjén halad keresztül, ezért az igemagyarázat céljának megfontolása segítségünkre lehet a kérdés megválaszolásában.

A bibliai hermeneutika a szöveggel foglalkozik; a témához kapcsolódó klasszikus tanulmányok mind ugyanazt a célt határozzák meg: feltárni a szöveg jelentését. A még teljesebb bizonyosság érdekében a modernkori hermeneutika alapos vizsgálat alá helyezte az értelmező szerepét az értelmezés folyamatában.

A jelentés lokuszát olykor a szerzői szándékban, olykor a szövegben mint autonóm egységben, olykor pedig az olvasóban vagy az olvasók közösségében határozza meg, akik saját jelentéstartalmukat viszik az egyébként jelentéstelen szövegbe. Kaisernek viszont igaza volt, amikor a következő állítást fogalmazta meg: „*hagyományosan... az exegézis és a hermeneutika magára a szövegre összpontosított, hogy meghatározza, mit állít és milyen jelentést hordoz eredeti célja fényében*”.

Ez a fajta megközelítés Ernesti (1701-1781) munkásságának köszönhető, aki a nyelvtani-történelmi írásmagyarázat egyik bajnoka volt. Minden hasznos tulajdonsága mellett, amellyel a szöveg megértését segítette, Ernestinek (kizárólag) a (megszövegezett) hermeneutikai ténykedés céljáról alkotott elképzelése rövidlátó volt. Ő tipikusan az a fajta értelmező volt, aki nem szentel kellő módszertani figyelmet a biblikus értelmezés szellemi vetületének; sőt, azt hirdette, hogy az imádság és az Isten felé tanúsított odaszánt magatartás abszolút haszontalan a Biblia igazságai felfedezésének munkájában.

Egy az írásmagyarázat céljáról alkotott helyesebb koncepció azt hirdeti, hogy ismerjük meg *Istent* – azt, aki a Bibliában megszólal. Ennek gyakorlati vonatkozása: a biblikusságra törekvő igehirdetőnek először *Istent* kell megismernie a Biblia segítségével, majd ki kell tűznie a prédikáció célját, hogy az *Istent* ismertesse meg – a nem hívőkkel az evangélizáció által, a hívőkkel pedig a megépítés és a szolgálatra való felkészítés által. Victor Furnish felismerte a kulcsfontosságú tény:

„*A nagyszerű igehirdetés nem a nagyszerű igehirdetőknek köszönhető, hanem a hirdetett Ige nagyszerűségének, az élet kérdését közvetlenül és erővel megszólító Isten Igéjének. Az igehirdetés elsődleges célja nem az informálás, inspirálás, feddés vagy programajánlás. A hirdetett Ige első-*

„A nagyszerű igehirdetés nem a nagyszerű igehirdetőknek köszönhető, hanem a hirdetett Ige nagyszerűségének, az élet kérdését közvetlenül és erővel megszólító Isten Igéjének”

- VICTOR PAUL FURNISH

Ahhoz, hogy a szószekeken többre jussunk a szöveg pusztá elemzésénél – egészen Isten megismertetéséig –, először is tovább kell lépnünk annál, hogy csupán olvassuk a Bibliát – egészen addig, mígnem Isten hangját halljuk meg a szövegben

sorban felhívás: Isten megszólítja az embert, és Őbenne való éltre hívja. ”

Így a biblikus igehirdetők alázattal olvassák a Szentírást, mert arra törekednek, hogy Isten jobb megismerése által megváltozzanak, valamint Őt megismertessék.

Egy – az igehirdetés céljáról szóló – állítás szerint a cél egyben kisebb célok megfogalmazása is, melyek a szövegből többek között kivonatolják a személytelen alapelvek szellemi törvényeit. Jobb, ha az efféle tevékenységet a moralizálás kategóriájába soroljuk. Például, Edmund Clowney megállapítja, hogy ha egy igehirdető csak arra kívánja inspirálni a keresztyéneket, hogy az élet kihívásaiban bátrak legyenek, akkor nem kell ehhez Dávid és Góliát történetét használnia, elég a Babszem Jankó is. Ha viszont a prédikátor Isten megismertetésére használja Dávid történetét, említést fog tenni arról is, hogy Góliát Saul seregei felé intézett hengegő szözata igazából magát Jahvét támadta, Dávid pedig királyi szereplőként ad választ, és Istentől kapott képességgel állítja helyre a teokrácia méltóságát, mert tanúja volt Isten valós jelenlétének és hatalmának a nép körében. Ezzel a cselekedettel Izrael végső Királyának, Krisztusnak az előképét mutatta be, akinek golgotai diadalma nyilvánosan megszégyenítette a Sátánt, teljes haderejével együtt.

Ezek után a keresztyéneknek tudatosítaniuk kell, hogy a bűn és gonosz feletti csatában nem az emberi erő és találékenység győzedelmeskedik, hanem csak az, aki „az Úr nevében jön” (1 Sámuel 17:45). Ez a biblikateológiai téma gazdag történelmi kontextust biztosít az Efézusi levél 6. részében található Isten teljes fegyverzetének felöltéséről szóló páli utasítások értelmezéséhez és alkalmazásához. Húségesek maradunk a szöveghez, ha a Bibliát ilyen módon magyarázzuk, mert az először Isten dicsőségét nyilatkoztatja ki Jézusban. Erről az alapról útbagazitást is ad a híveknek krisztusi sze-

mélyazonosságuk és szolgálatuk természete kérdésében, valamint védelmébe veszi az evangéliumot a háborgó, démoni világrendszerrel szemben.

Ahhoz, hogy a szószekeken többre jussunk a szöveg pusztá elemzésénél – egészen Isten megismertetéséig –, először is tovább kell lépnünk annál, hogy csupán olvassuk a Bibliát – egészen addig, mígnem Isten hangját halljuk meg a szövegben. Alapvető tézis ez, mégis nagy kihívás. Eugene Peterson arra a felismerésre jutott a pásztori elhívásról írt kiváló exorzéjában, hogy azok a pásztorok, akik órákat töltenek a bibliai szöveg olvasásával és tanulmányozásával, nagymértékben hajlamosak egy hamis hipotézis felállítására, miszerint a Szentírás olvasása egy és ugyanaz, mint Isten szavának meghallása. De nem ugyanaz!

„A hallgatás és az olvasás nem ugyanaz. Más és más érzékszervet érintenek. A hallgatáshoz a fülre van szükség, olvasáshoz a szemre... A hallgatásban valaki más kezdeményezi a folyamatot, olvasáskor én kezdeményezek. Olvasáskor én nyitom ki a könyvet, és én figyelek a szavakra. Olvashatok egyedül is, de nem hallgathatok. A hallgatás folyamán a beszélő dönt, olvasáskor az olvasó. ”

A Szentírásban nem csak egyszerűen Istent hallgatjuk, hanem azt, Aki egyben dönt is. Igaz, a magvető példázata azt is bemutatja, hogy Isten Igéje néha olyan fülekbe is eljut, melyek nem értik azt meg; melyek nem fogadják be az üzenetet, és a megpróbáltatáskor nem a szerint élnek. Néha olyan fülekbe, amelyeket a pénz csörgése és a megélhetés gondjai megsüketítettek – de olyan fülekbe is, melyek meghallják és megértik azt, és ez megváltoztatja az életüket, és a Királyság számára termékenyek lesznek (Máté 13:19-23). Isten szavának meghallása a Bibliából mindig magában foglalja az olvasást, ezért

helyesen teszi az igehirdető, ha a zsoltárossal együtt így imádkozik: „*Nyisd föl szememet, hogy megláthassam, milyen csodálatos a te törvényed*” (Zsoltárok 119:18), és közben Jézus szavait is megfontolja: „*Akinek van füle, hallja*”.

BEFEJEZÉS

Az igazán biblikus igehirdetéshez a prédikátornak túl kell lépnie azon, hogy a Biblia bizonyos részleteit csupán egy igazság alátámasztására használja fel, ezért az adott textus üzenetét annak kanonikus szövegkörnyezetében kell nagyító alá vennie. Így tehát a biblikus igehirdetés magában a Biblia természetében gyökerezik; annak a könyvnek a természetében, amely a szolgálait a békéltetés szolgálatával megbízó Istentől – Teremtőtől és Megváltótól – származó üzenet.

Továbbá, a biblikus igehirdetés a textus történelmi jelentésének magyarázatán felül eme jelentést az Isten megismerése ügyének szolgálatába állítja. Mindezt az evangélizáció és a tanítványképzés eszközével, melyek Isten imádatát, a Krisztus képeére való átformálódást és a Szent Szellem által felkent szolgálatot mozdítják elő. Amikor az igehirdetők Krisztus megváltó munkájára és akaratára összpontosítva tiszteletben tartják a Szentírást - az egységes, Istentől származó üzenetet -, a Gyülekezet ismét megújult tisztasággal és meggyőződéssel hallhatja meg Isten hangját.

Robert C. Stallman

az Assemblies of God Central Bible College
(AoG Központi Bibliaiskola; Springfield,
Missouri, USA)
Biblikateológia Tanszékének oktatója.

Randy Hurst

ÉGJEN A TŰZ BENNED!

Nem a lángra lobbanás nehéz,
sokkal inkább a tűz megtartása

Az evangélium
szolgáinak
a Szent Szellem
erejére van
szükségük
prédikációikban,
hogy áttörjék a bűn
erődítményeit,
és az embereket
az életre vezessék

jezve, hogy az erőt a Szent Szellem közvetítette, nem Péter.

A pünkösdiek már régóta vallják, hogy először meg kell üresítenünk önmagunkat az éntől, hogy betölthessen a Szent Szellem. Erre az alapelvre, az igehirdetéshez kapcsolódó viszonyával együtt, egyértelműen fény derül Pálnak a korinthusiakkal váltott levelezéséből. Amikor Pál először ment Korinthusba, *astheneia* ('erőtlenység'), *phobos* ('félelem') és *tromos* ('remegés') töltötte be (1 Korinthus 2:3). Az első szó (*astheneia*) 25 alkalommal fordul elő az Újszövetségben, ebből nyolcszor a két korinthusi levélben. A nyolcból hatszor Pál apostol saját magára alkalmazza. Két ilyen előfordulási hely az 1 Korinthus 2:3–5 és a 2 Korinthus 12:7–10.

Három határozott összekötő kapocs van e két szakasz között: (1) mindkettő életrajzi leírás, (2) mindkettő az „*Isten ereje emberi erőtlenség által valósul meg*” tételt fejezi ki, és (3) mindkettő a görög *hina* ('hogy így') szót alkalmazza. Ha saját szavainkkal kellene elmondanunk e szakaszok tartalmát, az első így hangzana: „*Kevés bizalmam volt magamban, amikor Korinthusban voltam. Ezért a Szent Szellemre hagytam, hogy így hitetek ne belőlem, hanem Isten erejéből táplálkozzék*”. A második: „*Azt mondta az Úr nekem, hogy az Ő ereje nagyobb az emberi erőtlenségben. Ezért örvendezem erőtlenségeim miatt, hogy így Krisztus ereje nyugodjék rajtam*”.

Nehéz, sőt lehetetlen kétségbe vonni, hogy Pál a Szent Szellemre hagyatkozott életével és különösen igehirdetésével kapcsolatban, hiszen Isten Szelleme jelentette az erőforrást szolgálatában.

A legjobb bibliai példa, aki prédikálásában a Szent Szellem Istenre hagyatkozott, maga az Úr Jézus volt. Jézus szolgálatának korai szakaszáról írott feljegyzésében mindhárom szinoptikus

ugyanazt a sorrendet követi: bemelegítés, felkenetés Szent Szellemről, megkísérettetés, és (végül) igehirdetés. A Szent Szellem alászállása megelőzte az Ige hirdetését.

TÉVES NÉZETEK A SZENT SZELLEM ÉS AZ IGEHIRDETÉS VONATKOZÁSÁBAN

A pünkösd predikátorok esetében legalább két téves nézetet kell megemlítenünk és helyre igazítanunk a Szent Szellem és az igehirdetés kapcsolatáról.

Az egyik téves állítás a Máté 10:19-re hivatkozik: mivel betelhet Szent Szellemmel az igehirdetőnek a prédikáció előtt nem szükséges felkészülnie. A szövegkörnyezet itt nem közvetlenül a prédikálásról szól. Ebben a szakaszban egy fő exegetikai gondolat jelenik meg: a keresztyén minden helyzetben Isten segítségére bízhatja magát.

Hadd szemléltessem ezt a következő módon: ha egy kutyaólat szeretnél építeni, először megfelelő méretre kell vágnod az építőelemeket. Életlen vagy éles fűrész használnál szívesebben? Hasonlóképpen, az igehirdető is eszköz Isten kezében. Szerinted Isten életlen vagy éles eszközt használ szívesebben? Lehetnek kivételek, de a felkészült prédikátor általában élesebb eszköz Isten kezében, mint az, aki nem készült fel. (Tartsuk szem előtt, hogy a szabályokat az általános esetek alapján alkotjuk meg, nem pedig a kivételek alapján!)

Az ember hajlamos a szélsőségekre, és az igehirdető sem kivétel ez alól. Vannak olyan pünkösd predikátorok, akik a felkészülésükön kívül nem nagyon támaszkodnak másra. Mások a túl sok felkészülést kérdőjelezik meg, és kizárólag a kenetben bíznak. Miért kellene az igehirdetőnek vagy-vagy hozzáál-

**„Az igyekezetben
ne legyetek restek;
lélekben buzgók legyetek;
az Úrnak szolgáljatok”
(Róma 12:11)**

Miért történik oly gyakran, hogy az új keresztyének számára foglaljuk le az igyekezet szót? Úgy tűnik, hogy a legtöbb hívő ember szellemi buzgósága idővel alábbhagy. Kimutatták a kutatók, hogy az amerikai gyülekezetekben végzett személyes evangélizálás legnagyobb hányadát a gyülekezet kevesebb mint tíz százaléka végzi, és ezt a tíz százalékot majdnem teljes egészében olyanok teszik ki, akik kevesebb mint egy éve hívők.

Gyakran hallhatjuk, hogy „*ő buzgó, új keresztyén*”. De mi a helyzet a „*buzgó, régi keresztyénnel*”? Mindkét nagypapám buzgó, régi keresztyén volt. Jézus Krisztus kegyelméből és a Szent Szellem tüzetől heves buzgalom gyúlt szívükben, amely soha nem hagyott alább.

VanDover nagypapa csapos volt, és egyben részeges, aki egy kaszinóban a pókerasztalnál osztotta a kártyát. Nagymamám P. T. Emmett pünkösdi prédikátor szolgálata nyomán fogadta be Krisztust. Nem sokkal később Emmett pásztor meglátogatta nagypapát a bárban, és megkérte, hogy odakint beszélhessenek. Felajánlotta neki, hogy szánja oda az életét Krisztusnak; legyen keresztyén férj és apa. Nagypapám még azon a héten megtért, egyszer s mindenkorra levette magáról a pókerkötényt.

VanDover nagypapa 82 éves korában ment haza az Úrhoz, de sohasem vesztette el üdvössége csodálatos örömét. Élete utolsó éveiben gyakran elvittem étterembe. Ha egy pincér 30 másodpercet szánt rá, ő 30 másodperc alatt tett bizonyosságot arról, hogy Isten milyen módon váltott meg egy részeges bárpultost több mint 40 évvel azelőtt.

Azt mondta Pál apostol, hogy „*az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok*”. A magyar fordítás buzgó szavának görög megfelelője hőmérsékletre is utal. Folyadékok esetében *forrásban lévő* a jelentése, szilárd halmazállapot esetén pedig *izzó*. Az angol Revised Standard bibliafordítás ezért helyesen használja a „*Szellemtől izzásban lévők*” megfogalmazást.

Pál maga is átélte a római keresztyénekhez intézett figyelmeztetését. Soha többé nem volt ugyanaz, miután a damaszkuszi úton az Úrral találkozott. Úgy tűnik, hogy lelkében a tűz soha nem aludt ki. A legtöbb hívő keresztyén életében ez nem szokványos dolog, pedig bizonyosan ez lenne Isten akarata. Az Újszövetség egyértelműen azt tanítja a gyülekezet szellemi életéről, hogy Isten terve szerint az Ő Szellemének folyamatosan kellene áramlania népében és népén keresztül.

Pünkösdi gyermek- és ifjúkoromból feldereng egy angol ének néhány sora:

Ébressz fel most újra,
Töltse be szívünk szereteted!
Kísérjen az útra
Szent tüzed által jelenléted!

A lángra lobbanás nem okoz gondot, a tűz megtartása annál inkább. Pál arra emlékezteti Timóteust, hogy gerjessze fel az Isten kegyelmi ajándékát, amely kezei rátétele által van benne (2 Timóteus 1:6).

Az apostol második korinthusi levele nagyon személyes hangvételű. A belső mozgatórugókról és szíve indítékairól leginkább talán a 2 Korinthus 5:1–15 szakasz nyújt felvilágosítást.

Ebben az igeszakaszban olvashatjuk, hogy két fő tényező adja Pál tüzes, buzgó életének a mozgatórugóját (1) az örökkévalóra néz a múlandó helyett, (2) Jézus Krisztushoz személyes elkötelezettség fűzi.

A fejezet első néhány versében azon örvendezik, hogy mennyei házunk valóságos, örökkévaló. Előtte a földi test még csak meg sem érdemli az *épület* megnevezést, helyette inkább a *sátrat* használja.

Krisztus iránt való elkötelezettsége okán, miközben tekintetét az örökkévalóságra szegezi, színt vall: nem az a lényeg, hogy e testben van-e vagy sem (8-9. vers). Gyönyörű kifejezéssel írja le a keresztyén ember halálának valódi értelmét a 4. vers végén: „*hogy a halandót elnyelje az élet*”. Pál a testből való kiköltözést részesítette előnyben, de ez nem pesszimista menekülés, hanem az Úrra épített optimista hit volt. Azért kívánta jobban a halált, mert ez azt jelentette, hogy hazamegy az Úrhoz. Így elmondhatta, hogy „*nekem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség*” (Filippi 1:21).

A korinthusi igeszakaszból a 9. vers rávilágít a nagy apostol egyetlen céljára: hogy Jézusnak tetszzék. Miért? „*Mert mindnyájunknak leplezetlenül kell odaállnunk a Krisztus ítélőszéke elé, hogy mindenki megkapja, amit megérdemel, aszerint, amit e testben cselekedett: akár jót, akár gonoszt.*” (10. vers).

Krisztus ítélőszékét szemtől-szembe meglátni döbbenetes dolog. „*Mivel tehát ismerjük az Úr félelmét, embereket győzünk meg...*” (11. vers). Azért tűzte ki célul, hogy tetszzék az Úrnak, mert tudta, hogy Jézus a jövőben ítéletet tart majd követői fölött.

Ugyanebben a szakaszban indítékát az Úr félelméhez köti, mozgatórugója mégis Krisztus szeretete volt. Az itt (14. vers) használt görög szót a különböző angol nyelvű kiadások *kényszerít, készlet, irányít* szavakkal fordítják.

Arra használják ezt a kifejezést, ha valami a szó szoros értelmében átveszi az irányítást. Az evangéliumokban azokat jellemzik ezzel a szóval, akiket a különféle betegségek gyötörnek, mint például Péter anyósát, aki a láztól szenvedett. Pál azt mondja, hogy Krisztus szeretete úgy kerítette hatalmába, mint ahogy egy beteg-

Az Újszövetség egyértelműen azt tanítja a gyülekezet szellemi életéről, hogy Isten terve szerint az Ő Szellemének folyamatosan kellene áramlania népében és népén keresztül

Ha szolgálatunk során gyülekezeti ébredéseket szeretnénk átélni, először saját személyes életünkben kell Istent keresnünk

ség vagy láz uralkodik a testen. Buzgósága nem saját akaratának, érzelmeinek eredménye, hanem Krisztus szeretetének.

Krisztus szorongató szeretete nem csupán valami érzégs dolog volt Pál számára. A 14. versben megmagyarázza, miért szorongatja Krisztus szeretete: mert azt tartja, hogy Jézus meghalt mindenkiért, mégpedig azért, hogy mi, akik élünk, ne önmagunkért éljünk, hanem annak, aki értünk meghalt és feltámadt. Az azt tartja eredeti görög megfelelője értelmi és erkölcsi ítélethozatalt jelent. Az apostol buzgósága tehát nem az érzelmesség terméke volt.

Buzgalma szívből jövő elkötelezettség alapult. Számára ez az ügy ilyen egyszerű: életünknek az Úr áldozatára adott válasznak kell lennie. Ezt egyértelműen kifejezi jól ismert állításában: „Az Isten irgalmára kérek tehát titeket, testvéreim, hogy okos istentiszteletként szánjátok oda testeteket élő és szent áldozatul, amely tetszik az Istennek” (Róma 12:1).

Amikor Timóteust figyelmezteti, hogy gerjessze fel bensőjében Isten ajándékát, arról beszél, hogy Timóteus lelkének tüze csak őrlágon ég, és tehet - sőt, tennie kell - ellene valamit.

Hogyan lehet újra lángra lobbantani buzgóságunkat? Pál apostolhoz hasonlóan nekünk is Jézusra és az örökkévalóságra kell figyelmünket irányítanunk. Urunk értünk hozott áldozatának személyes átélése és az Ő kegyelme lobbantja lángra szellemünkben a buzgóság tüzet. A gyönyörű régi „Rád tekint már hitem” c. ének egyik verse így hangzik:

*Szívemet tölts be
Kegyelmed ereje buzgósággal
Meghaltál érettem,
adjad, hogy életem
Teérted éghessen forró lánggal*

Amint már láttuk, a lángra lobbanás nem okoz gondot, a tűz megtartása annál inkább. Hogyan őrizzük meg a szellemi tüzet? Ugyanúgy, mint a fizikait.

Cserkészként megtanultam, hogy a tűz fenntartásához három dologra van szükség: (1) a tűzrevaló folyamatos utánpótlására, (2) a levegő szabad áramlására, és (3) a hamu eltávolítására. Ez szellemileg

is helytálló. Három hasonló dolog kell, ha fenn kívánjuk tartani az Úrnak való odaszánásunk buzgóságát: (1) a friss Ige folyamatos utánpótlása, (2) imaéletünkben a Szent Szellem szabad áramlása, (3) folyamatos megtisztulás a bűnöktől és saját akaratunktól.

Attól félt Pál, hogy a korinthusi hívők szívében kialszik a Krisztus iránt lángoló, a Szellemtől ihletett tűz: „Félek azonban, hogy amint a kígyó megcsalta Évát ravaszságával, úgy tántorodnak el a ti gondolataitok is a Krisztus iránti őszinte és tiszta hűségtől” (2 Korinthus 11:3).

Soha nem fogom elfelejteni Charles E. Hackett igazgató erőteljes szavait a portlandi (Oregon, USA) közgyűlésen: „Akkor jön el az ébredés, amikor mindnyájan személyes felelősséget vállalunk szellemi állapotunkért”. Belátással és meggyőződéssel kell ismét elénekelnünk: „Ó Szent Szellem, Tőled árad az ébredés; hogy máson kezd, nékem az oly kevés!”

Hurst nagypapa pünkösdi lelkipásztorként színes, teljes életet élt. Hamar nyugdíjba vonult pásztori funkciójából, hogy nagymamát gondozza, akiben a rák miatt egyre kevesebb élet pislákol. Nyugdíjas korában is mindig buzgó maradt a napi igetannulmányozásban és az imádkozásban. Soha nem állt meg a szellemi növekedése. Halálos ágyán, amikor 89 éves korában az Úrhoz költözött, végső szavai nyelveken imádkozva hagyták el ajkait, majd így énekelt: „Szeretem Jézust, mert Ő előbb szeretett”. Életének közepe ekkor is Jézus Krisztus maradt.

Pál apostolhoz hasonlóan nekünk is Jézusra és az örökkévalóságra kell szegezni tekintetünket. A Krisztusnak való egyszerű, tiszta odaszánás tesz bennünket alkalmassá, hogy Pál figyelmeztetésének eleget tehesünk: „Az igyekezetben ne legyetek restek; lélekben buzgók legyetek; az Úrnak szolgáljatok”.

Randy Hurst

az Assemblies of God amerikai pünkösdi felekezet evangélistája.

George O. Wood

MIÉRT HASZNOS AZ ELEMZŐ IGEHIRDETÉS A GYÜLEKEZETBEN?

Teológushallgató koromban kezembe vettem a *Christianity Today* c. magazin egyik számát, amelyben találtam egy cikket W. E. Criswell tollából, aki 25 évig volt a dallasi (Texas, USA) First Baptist Church (Első Baptista Gyülekezet) pásztora. Amikor megkérdezték tőle, hogy mi a titka, hogy ilyen hosszú ideig volt pásztor egy helyen, válasza ez volt:

– Az elemző igehirdetés.

A gyülekezetbe érkezésekor elkezdte az I Mózés 1:1-nél, és a 25 év során az egész Biblián végighaladt, egészen a Jelenések könyvéig.

Criswell arról beszélt, hogy „a Biblia kimeríthetetlen, és ha azt prédikálsz, so-

ha nem fogsz ki a mondanivalóból”. Lenyűgözött és felcsigázott ez a mondat. „*Ha így maradhatok sokáig egy gyülekezetben, akkor én is elemző igehirdető leszek*” – gondoltam.

Gyenge indíték volt ez, de nem telt el hosszú idő, és számos más meggyőző érvelést is találtam az elemző igehirdetés mellett; és valóban: 17 évig maradtam életem egyetlen pásztori szolgálatában.

Pásztorként a legalapvetőbb feladatomban az Ige hirdetése. Másodlagos feladataim között ott lehet az adminisztráció, népszerűsítés, felügyelés, az épületek fejlesztése, látogatás stb., de ha az Ige hirdetése nem kapja meg az első helyet, a gyülekezet szíve omlik össze.

A szív tulajdonképpen egy pumpa. Isten úgy rendelkezett, hogy az igehirdetés által a szellemi élet és erő folyamatos utánpótlása áradjon a Gyülekezetbe, az Ő népébe.

A gyülekezetek kihalnak, ha a pásztoroknak nincs az emberekhez szóló, Istentől származó mondanivalójuk. Lehet a közösség gyönyörű épületben, nagy hangsúlyt fektetünk az oktatásra, szo-

ciális tevékenységekre vagy a szervezésre, de az a gyülekezet, ahol a szószéken nem Isten élettől duzzadó üzenete szól, végzetes betegségben szenved. Lehet ez rövid, vagy hosszán elhúzódó betegség, de végül a biztos halálhoz vezet.

Személyes életem fontossági sorrendjében is az első helyen Isten Igéje tanulmányozásának kell állnia, ha ezt akarom látni a gyülekezet tagjai életében is.

A legjobb definíció, amit eddig az igehirdetésről hallottam: „Az igehirdetés te magad vagy”, tehát az igazság isteni kommunikációja, emberi személyiségeden keresztül. Nincs két egyforma prédikáció egy adott textusból, de akik az Igét hirdetik, mind megtapasztalják, hogy Isten az ő életükben is, és az általuk vezetett emberek életében is munkálkodik.

Mi az elemző igehirdetés? Veszünk egy egységnyi Igét (verset, bekezdést, fejezetet, könyvet), és két kérdésre keressük a választ:

– *Mi volt a mondanivaló akkor?*

– *Mi a mondanivaló most?*

Ha megkeressük a választ ezekre a kérdésekre, akkor üzenetünk tételét, fő pontjait és alpontjait maga a szöveg fogja meghatározni.

Míg a tematikus prédikációban az igehirdető jelölheti meg a vázlatot, az ige-egységet elemző prédikációban a szöveg határozza meg a fő pontokat, melyeket azután a prédikátor azzal tölthet fel, amire csak Isten vezetését kapja.

Tehát az elemző igehirdetésben teljes egészében a szöveg szabja meg az üzenet tartalmát: nem választhatjuk meg szabadon, hogy mit hangsúlyozzunk ki, és mit hagyjunk figyelmen kívül.

Vegyük most szemügyre a két fenti kérdést. Mindkettőt meg kell válaszolnom, ha elemző igehirdető akarok lenni.

Mi volt a mondanivaló akkor?

Ennél a kérdésnél az exegézisre és a hermeneutikára lesz szükség. Minden egyes szónál és kifejezésnél a lehető legjobban meg kell értenem, hogy mit jelentett az író számára, és mit jelentett Isten népe számára, akiknek mindez először szólt. Ennek érdekében minden fellelhető eszközt fel kell használnom – bibliai szótárakat, lexikonokat, konkordanciákat, kommentárokat –, hogy jobban megértsem a szöveget.

Túl gyakran meg akarjuk spórolni a Szentírás igazi megismerésének kemény munkáját, hogy rögtön az alkalmazásra térjünk. Ez az egyik oka annak, hogy a Biblia nehéz részeit gyakran kihagyjuk (pl. Mózes 3. könyvét).

Mi a mondanivaló most?

A prédikáció nem lehet egész, ha csak az első kérdésre adjuk meg a választ. Azzal is foglalkoznunk kell, hogy *miről szól most* a szöveg. Más szóval, tovább kell mennünk az exegézisnél, egészen az alkalma-

zásig. Hogyan hozható össze az ókori élő Ige a hallgatóság jelenkori szükségével?

Az igehirdetésnek egyik lábbal mindig szilárdan az exegézis talaján kell állnia, a másikkal pedig az alkalmazás talaján. Fűrészpör-száraz az a prédikáció, amely csupán exegézissel foglalkozik. Az exegézis bemutatja, *miről szólt* a szöveg, az alkalmazás pedig azt, hogy *miről szól*.

Számos gyülekezetet altatott már el az olyan igehirdetés, amely soha nem jutott el a megtapasztalás „itt és most”-jáig. Ezért száraz, unalmas történelmi lecke maradt. Ha viszont az alkalmazás kedvéért elhanyagoljuk az írásmagyarázatot, végül bibliailag analfabéta gyülekezetet kapunk, amely a tanítások csalóka szeleinek és a sátáni megpróbáltatások tomboló viharainak szabad prédájává válik. Amikor egy prédikáció nem inspirál, nem állít kihívás elé, nem kelti fel a figyelmet, akkor a prédikátor valószínűleg csak az egyik kérdésre adta meg a választ, vagy esetleg még arra sem.

Pál arra kérte Timóteust, hogy tartsa meg az „*egészséges beszéd példáját*” (2 Timóteus 1:13). Ezzel valójában azt jelezte, hogy saját igehirdetési-tanítási módszerei nem csupán elkülönített információdarabkákból és széttöredezett szellemi buzdításokból álltak, hanem bizonyos rendszert követett a tanításban. Csak el kell olvasnunk Pál írásait, és azonnal felismerjük, mennyire rendkövető volt.

A bibliatanulmányozásban nem célra-vezető az „egyszer itt, máskor ott” módszer. Képzeld el, hová vezetne ha ilyen rendszerezetlenül próbálnánk tanulni az idegen nyelvet, történelmet vagy valamilyen természettudományt. A bibliatanulmányozás sem kivétel azok alól az alapelvek alól, amelyek a tanulmányozás többi területére igazak.

Ha ezek a megállapítások igazak a személyes igetanulmányozásban, akkor érvé-

nyesek az igehirdetésben is. Vajon hor-
dozza-e a prédikációm az igazság rend-
szerezett elemzését? Megalapozott gon-
dolatsort követek-e?

Mi történne, ha a kőműves úgy próbál-
na házat építeni, hogy a téglákat különfé-
le – egymással nem érintkező – helyekre
rakná le ahelyett, hogy összeépítené azo-
kat? Túl gyakran történik meg sajnos,
hogy prédikációink hétről-hétre egymás-
tól független építőelemek.

Nem kellene vajon kapcsolódnia az
eheti igehirdetésnek a múlt hetihez? Vagy
az e havinak a múlt havihoz? Vagy még az
ideinek is a tavalyihoz?

Vannak, akik úgy érzik, hogy ha olyan
prédikációs vezérfonalat követnek, amely-
lyel hetek vagy akár hónapok alatt viszik
végig a nyáját egy adott bibliai könyvön,
akkor ezzel gátolják a Szent Szellemet.
Hiszem, hogy a Szent Szellem éppen
olyan könnyen tud eligazítani egész sor-
zatok tekintetében, mint egyetlen üzenet
ügyében. Soha nem szabad viszont rugal-
matlanná válnom. Ha a sorozat közepén a
Szent Szellem Isten valami különleges
üzenetet helyez a szívemre, habozás nél-
kül megszakítom a sorozatot.

Az évek hosszú során át megláthattam
az elemző igehirdetés nagyszerű előnyeit
– mind a személyes -, mind a gyülekezeti
életünkben.

Álljon itt néhány példa arra, hogy mi-
lyen áldásai vannak az elemző prédikáció-
nak a gyülekezet életében.

A gyülekezetre Isten Igéjének teljessége hat

Ha csupán a „*Hogyan legyünk...*”
„*Hogyan tegyünk...*” üzenetekkel szolgál-
lok (hogyan legyen jó házasságom, ho-
gyan neveljem a gyermekeimet, hogyan
éljek anyagi biztonságban, hogyan győz-
zem le a stresszt – a manapság népszerű
témák), kihagyok olyan igazságokat, ame-

lyek Istennek fontosak. Ugyanakkor vi-
szont minden egyes aktuális szükséglet
betöltök, ha hűségesen hirdetem az Igét,
mert Isten Igéje csodálatosan időszerű.

Az igeszakaszok elemzésén keresztül
olyan témákat is érintenem kell, amelyek-
re egyébként nem térnék ki, de Isten ren-
delkezése szerint figyelmet kell szánnom
rájuk. Isten Igéjének hatására megerősöd-
dik az emberek hite – nem emberi véle-
mények, vesszőparipa-doktrínák vagy di-
vatos hóbortok által, hanem Isten írott ki-
nyilatkoztatása által.

Ha a gyülekezet belemerül az Igébe,
akkor az Ige bejut az emberek szívébe.

Szellemi érettséget eredményez

Az elmúlt 20 évben a pünkösdi-kariz-
matikus világon végigsöpörtek a divatos
irányzatok: szélsőséges tanítványság-
mozgalmak, a démonok felköhögésének
bűvölete, bővölkedés-evangélium, ura-
lom-teológia – és sorolhatnánk.

A gyülekezetünkben mindeközben to-
vábbra is szisztematikusan haladtam a Bib-
liában az igehirdetésekkel, ezért szinte egy
embert sem veszítettünk, aki a „karizmá-
nia” területére igazolt volna át. Miért?
Tagjaink stabilan, mélyre eresztett gyöke-
rekkel álltak az Ige talaján. Hozzászoktak,
hogy a Szentírással szövegkörnyezetben
foglalkozunk; sorról-sorra, szóról-szóra
haladunk. Már egy mérföldről kiszimatol-
ták, ha egy igét valaki kifordított.

Miközben nagy hangsúlyt fektetünk az
ébredésre, soha nem szabad megfeledkez-
nünk arról, hogy az apostoli Gyülekezet
első ismertetőjele az apostoli tanítás felé
való elkötelezettség volt (Cselekedetek
2:42). Milyen módon alapozódhatnak
meg az emberek az apostolok tanításában,
ha mindig csak egy személy legújabb kinyi-
latkoztatásait hallgatják? Az elemző igehir-

**Az elemző
igehirdetésben
teljes egészében
a szöveg szabja
meg az üzenet
tartalmát**

**Az igehirdetésnek
egyik lábbal mindig
szilárdan az
exegézis talaján
kell állnia,
a másikkal
pedig az
alkalmazás talaján**

**Személyes életem
fontossági
sorrendjében is
az első helyen
Isten Igéje
tanulmányozásának
kell állnia, ha ezt
akarom látni a
gyülekezet tagjai
életében is**

detés segítségünkre van, hogy ne legyünk kitéve a tanítás mindenféle szelének.

Istentől jövő témák - Istentől rendelt időben

Mindig ámultam azon, hogy Isten a legmegfelelőbb időben tudja felhasználni a sorozat egy adott prédikációját, hogy a gyülekezet, vagy egy személy szükségletét betöltse.

Visszaemlékszem egy családjától elszökött lányra, aki eljött egy vasárnap esti összejövetelünkre. Én történetesen a Tízparancsolatról tartottam sorozatot. Mit gondol a kedves Olvasó, éppen melyik parancsolat következett azon az estén, amikor közénk csöppent ez a fiatal lány – majd ami után végül meg is tért? *„Tiszteld apádat és anyádat...”*

Eszembe jut a második sorozat, amelyet Mózes 3. könyvéről tartottam, tíz évvel az első után. Azon a vasárnapon az alapige a 3 Mózes 13. és 14. fejezetéből volt; a leprásságról szóló hosszú szakasz ez. Kifejtettem a gyülekezetnek, hogy a bibliai idők *lepra* kifejezése több bőrbetegséget, így például a pikkelysömört is magába foglalta. Nem tudtam, hogy éppen azon a vasárnap reggelen egy helyi főiskolai tanár ült a látogatók között feleségével együtt, és hogy már régóta tartó, fájdalmas pikkelysömörben szenvedett, ami ráadásul gyógyíthatatlan. Nekik akkor azt kellett hallani, hogy az igehirdető erről a témáról prédikál: *„Amit a bőröd mond Istenről”*. Milyen furcsa, ugyanakkor különösen találó!

Ha hétről-hétre én választanám meg, hogy miről szeretnék prédikálni, soha nem kerülne sorra a 3 Mózes 13-14. De az Úr tudta, hogy ez a házaspár ott lesz aznap. Annyira érdeklődők lettek, hogy eljöttek a következő vasárnap is, és az előrehíváskor előre jöttek, Isten pedig azonnal meggyógyította a férfit.

Az elemző igehirdetés szabad kezét adott az érzékeny témák kezelésében – tudta a gyülekezet, hogy nem személyeskedem, amikor olyan igeszakasz kerül sorra, ami kényelmetlenül érinti őket. Nem a prédikátor véleményét hallják, hanem Istenét. Nem az igehirdető szúr ki magának néhány személyt, hanem egyszerűen éppen nekik szól a soron következő textus, ahová a Biblia egy adott könyvében az igehirdető elérkezett.

A megbízhatóság érzetét erősíti

A gyülekezetünk tagjai tudták, hogy bátran elhívhatják nem hívő rokonaikat, barátait, mert nem kell felkészületlen, csapongó igehirdetéstől tartaniuk. Pünkösdi körökben sokan hódolnak a kiszámíthatatlanságnak. Véleményem szerint nagyobb hangsúlyt kell helyoznünk a kiszámíthatóságra. A gyülekezetünkben tudták az emberek, hogy hol nyissák ki a Bibliát az igehirdetésekor.

Ha a gyülekezet számára is hasznos, amikor elemző igehirdető a pásztor, mennyivel inkább igaz ez magára a prédikátorra nézve.

Nem kell minden héten új útmutatást kapni

Nem tudom, hogy a 17 év alatt hány plusz órát vett volna igénybe, ha minden héten azzal kellett volna kezdenem, hogy megpróbáljam eldönteni, miről prédikáljak vasárnap. Mindig tudtam: a következő részről vagy a következő bekezdésről.

A heti felkészülésem így nézett ki: hétfőn egész nap, a heti igehirdetések anyagának tanulmányozása, exegézis. Kedden délelőtt, további tanulmányozás; szerdán délelőtt, a vázlat megírása, az illusztrációk összeállítás, és a szerda esti prédikáció befejezése. Csütörtökön, a vasárnapi prédikációk befejezése. Körülbelül heti 24 órát szántam a felkészülésre. Ez a modell szinte soha nem változott pásztorságom 17 éve alatt, kivéve, amikor vendég-előadómk volt.

Ezzel elkerülhettem a szombat esti kapkodást. A 17 év alatt csupán két alkalommal nem sikerült a vasárnapi prédikációkat előkészítenem a pénteki munkaidő végére.

Hétfőnként kora reggel bementem az irodába, kinyitottam a Bibliát, és Isten Igéjének arra a hétre, az életemre vonatkozó és gyülekezetünknek szóló részével kezdtem. Egyszer sem éreztem úgy, hogy nem szólt hozzám az Ige. Ő nem marad néma, amikor szavához közeledünk. Mindig megszólított, noha nem minden esetben voltam üzenetének hasznos csatornája. Természetesen még az elemző igehirdetők is hibáznak olykor...

Bőséges lehetőség a prédikációs források gyarapítására

Új sorozat előtt elmentem egy-egy keresztyén könyvesboltba, könyvtárba, hogy beszerezsem a szükséges eszközöket. Azokat a kommentárokat vagy segédanyagokat vettem meg, amelyek elősegítették, hogy megtaláljam a választ a két alapvető kérdésre – „Mi volt a mondanivalója?” és „Mi a mondanivalója?”.

Az évek hosszú sora alatt hasznos könyvgyűjteményt, valamint az illusztrációs- és az alkalmazáshoz szükséges anyagok gazdag tárházát alakíthattam ki.

Személyes szellemi növekedés elősegítése a pásztor életében

Semmi sem munkálja olyan jól a pásztor személyes szellemi növekedését, mint az elemző igehirdetés. Miért? Rendszerezett tanulmányozást kell folytatnia; az Igét személyesen kell a szívébe vésnie. Mindig több anyagom gyűlt össze, mint amit az igehirdetés alkalmával felhasználhattam, így én vettem hasznát a „maradéknak”.

Az elemző igehirdetés lehetővé teszi, hogy bőségből prédikáljunk, nem pedig a félig teli vagy teljesen üres edényből.

A pásztori szolgálat tartósságát növeli

17 évet töltöttem pásztori szolgálatban, és soha nem éreztem, hogy kifogytam volna a prédikációs üzenetekből.

Miért hagyja ott oly sok szolgálattevő a szolgálatát? Az egyik oka bizonyosan a kiegészítés, amikor a szolgáltató – fizikai, mentális, érzelmi és szellemi – energiája elfogy. Az a tapasztalatom, hogy az elemző igehirdetéshez szükséges rendszerezett tanulmányozás és személyes szellemi felkészülés a megújulás mással nem helyettesíthető forrása. Sem a gyülekezet, sem én nem untunk rá Isten Igéjére.

A pásztor nem lehet egyszerre mindenkinek minden. Már korán meghatároztam, hogy fő területem az igehirdetés lesz, és elkülönítem az ehhez szükséges időt, hiszen elhívásunk szerint olyan munkásoknak kell lennünk, akik nem vallanak szégyent, hanem helyesen fejtegetik az igazság Igéjét (2 Timóteus 2:15). Ez azt is jelentette, hogy kevesebb időt szánhattam a lelkigondozásra, ügyintézésre, látogatásra vagy a szolgálat egyéb aspektusa-

ira. Nem jelenti ez azt, hogy ezeket a területeket elhanyagoltuk volna. Pásztor lévén sok mindent rábízhattam másokra, de az igehirdetés szolgálatát nem bízhattam senkire.

Az apostolok már réges-régen énelőttem rájöttek erre a szellemi vezetéssel kapcsolatos igazságra: „*Mi... megmaradunk az imádkozás és az ige szolgálata mellett*” (Cselekedetek 6:4). Tartsd be a helyes fontossági sorrendet, Isten pedig építi rajtad keresztül a Gyülekezetet.

Nem szükségszerű Isten Igéje hűség hirdetéséhez, hogy elemző igehirdető legyél. A Szent Szellem mindenféle prédikációs stílust és módszert megáldhat. Az elemző igehirdetés viszont bizonyosan épülést hoz a saját életedbe, valamint azoknak az embereknek az életébe, akik számára Isten elhívott.

George O. Wood

(a Pásztori teológia doktora) az Assemblies of God titkára (Springfield, Missouri, USA).

A gyülekezetek kihálnak, ha a pásztoroknak nincs az emberekhez szóló, Istentől származó mondanivalójuk

Pünkösdi körökben sokan hódolnak a kiszámíthatatlanságnak

Véleményem szerint nagyobb hangsúlyt kell helyeznünk a kiszámíthatóságra

Pásztorok

Szótanulmány: [poimainó]

Cikkünkben a szellemi pásztorolás újszövetségi koncepcióját tekintjük át, valamint megvizsgáljuk, hogyan viszonyul ez a fogalom Jézushoz és a Gyülekezet vezetőihez. Ábellel az élen (1 Mózes 4:2) a pásztorok a Szentírás gyakori szereplői. Nem meglepő tehát, hogy az Ószövetség gyakran ábrázolja Istent (pl. Zsoltárok 23:1; 80:1; Ézsaiás 40:11; Jeremiás 31:10; Ezékiel 34:11-13) és népének vezetőit (Ezékiel 34) pásztorként. Nyilvánvaló, hogy a pásztor elsődleges feladata a nyáj jóllétének biztosítása és a nyáj vezetése.

JÉZUS A TÖKÉLETES PÁSZTOR

Az újszövetségi időkben nem becsülték nagyra a pásztorokat. Meglepő tehát, hogy a Jézus Krisztus születéséről szóló angyali híradás a szerény pásztoroknak szólt (Lukács 2:8-11). Helyénvaló volt mindez, hiszen a Messiás, Dávid (a pász-

tor–király) Fia Betlehemben, Dávid szülővárosában született (ld. Ezékiel 34:23). A születéséről szóló feljegyzések szinte észrevétlenül ábrázolják, hogy Jézus pásztor. Máté, Mikeás próféta könyve 5. fejezetéből idéz, amikor azt említi, hogy Jézus *„legeltetni fogja népet, Izráelt”* (2:6).

Az első és a második advent alkalmával Jézust pásztorként mutatják be. Ugyanez a görög ige (*poimainó*) háromszor fordul elő a Jelenések könyvében vele kapcsolatban. Érdekes paradoxon, hogy a Bárány *„legelteti őket, elvezeti őket az élet vizének forrásaihoz”* (Jelenések 7:17). *„Vasvesszővel legeltet minden népet”* (12:5; 19:15). Ez utóbbi a győztesekre is vonatkozik (2:26-27).

Jézus önmagáról, mint jó pásztorról beszélt (*‘ho poimén ho kalos’* – János 10:11,14), aki életét adja a juhokért. Ebben az összefüggésben a „megvert Pász-

tor"-nak is nevezhetjük (Máté 26:31; Zakariás 13:7). Szűkebb értelemben természetesen csak Jézus adta életét a juhokért. Általánosabb értelemben viszont ez arra is utal, hogy a szellemi pásztorolást végző személynek is hajlandónak kell lennie arra, hogy a nyáj érdekében odaáldozza önmagát.

Jézust a juhok Nagy ('*megas*') pásztorának is nevezik (Zsidók 13:20), továbbá az Egy pásztornak (János 10:16; Ezékiel 34:23; 37:24). Péter Főpásztornak hívja ('*archipoimén*' – 1 Péter 5:4); egy író viszont a „Mester–pásztor” fordítást javasolja.

Egy szokatlan szókombináció Jézust lelkünk Pásztoraként és Gondviselőjeként mutatja be ('*ho poimén kai episkopos*' – 1 P 2:25). Fordíthatnánk ezt „Gondviselő–pásztor”-nak. Az '*episkopos*' szót gyakran a „püspök”, „felvigyázó” szavakkal fordítjuk. J. N. D. Kelly a Péter első leveléről írt kommentárjában azt az értelmezést javasolja, hogy az '*episkopos*' „*olyan valaki, aki felülvizsgál, felügyel, megvéd*”. Ennek a szópárnak különleges jelentősége van, amikor a gyülekezet vezetőire vonatkozik. Mind Pál, mind Péter kihangsúlyozta a szolgálat gondviselő/felvigyázó vonatkozását.

PÁL ÉS A PÁSZTOR

A vezetői ajándékok között, – amelyeket a felemeltetett Krisztus adott a Gyülekezetnek –, Pál megemlíti a pásztorokat és tanítókat ('*tous poiménas kai didaskalous*' – Efézus 4:11). A tudósok továbbra is eltérő nézeteket vallanak afelől, hogy Pál vajon két különálló elhívásról beszélt, vagy egy „Tanító–pásztor”-ról. Bizonyos viszont: a pásztor egyik fő feladata az, hogy Isten Igéjének tanítása és kifejtése által táplálja a nyáját. A pres-

biter egyik elvárt tulajdonsága is az, hogy tanításra alkalmas legyen ('*didaktikos*' – 1 Timóteus 3:2; 2 Timóteus 2:24). Számos szaktekinetly ezt a görög szót így fordította: „tanításban járatos”, „gyakorlott tanító”, „tanításra hajlamos” és „ért a tanításhoz”.

Az Efézus 4:11 az egyetlen újszövetségi igehely, ahol az ilyen személyt a pásztornak megfelelő görög szóval illetik ('*poimén*'), habár általános megegyezés szerint ez a szóhasználat felcserélhető a püspök/felvigyázó ('*episkopos*') vagy a presbiter/vén ('*presbyteros*') szavakkal.

Pál milétoszi beszédében, amikor az efézusi emberekhez szól, mindhárom aspektus együtt van. Presbitereknek nevezi őket (Cselekedetek 20:17), és azt mondja nekik, hogy a Szent Szellem a nyáj őrizőjévé tette őket, amelyet pásztorolniuk is kell (28. vers). Érdeemes megjegyezni, hogy ebben a versben Pál arra figyelmezteti őket, hogy viseljenek gondot az egész nyájra. Ez Péter szavaira emlékeztet, amikor Jézusról, mint a lelkünk pásztoráról és gondviselőjéről/püspökéről beszél (1 Péter 2:25).

PÉTER ÉS A PÁSZTOR

Jézus eszmecseréjét Péterrel (János 21:15-17) érdemes lenne mélyrehatóbb tanulmányozásnak alávetni, mégis, most csak a témához közvetlenül kapcsolódó elemekkel foglalkozunk. Jézus megparancsolta Péternek, hogy táplálja/gondozza ('*boskó*' – 15. és 17. vers) és pásztorolja ('*poimainó*' – 16. vers) a nyáját. A gondozandókat az Úr bárányainak is ('*arnia*' – 15. vers) és az Ő juhainak is ('*probata*' – 16. és 17. vers) nevezi. Meglátásom szerint ezen igék és főnevek különböző változatai csupán stílusjegyek; nem hiszem, hogy Jézus szándéka

az lett volna, hogy akár Péter, akár mi a szópárokban valamilyen mély eltérést állapítsunk meg. Az üzenet sodrása egyértelmű: Péter felelőssége az volt, hogy az Úr nyája jóllétét mozdítsa elő.

Bizonyára Péternek ez az esemény járhatott a fejében, amikor figyelmezteti a „közöttetek levő presbitereket”, hogy „legeltessétek (poimainó) Isten közöttetek levő nyáját; ne kényszerből, hanem önként, ne nyereszkedésből, hanem készségesen; ne is úgy, mint akik uralkodnak a rájuk bízottakon, hanem mint akik példaképei a nyájnak” (1 Péter 5:1-3). A legjobb kéziratok közül némelyik még hozzáteszi ehhez (a 2. versben) az 'episkopountes' igenevet, az 'episkopos' egyik igei alakját, amely úgy fordítható, hogy 'gondot viselve', 'a felügyeletet gyakorolva' (NRSV), 'szolgálva, mint felvigyázó' (NKJV, NIV). Ezt szembe állíthatjuk az istentelen vezetőkkel, akik Júdás szerint „hizlalják (poimainó) magukat” (12. vers), és Isten ítélete alá vettetnek. Péter ellenben arra hívja fel a figyelmet, hogy a Főpásztor megjutalmazza hűséges segédpásztorait (1 Péter 5:4).

Anthony D. Palma

(Teológia doktora) hosszú ideje pedagógus

az Assemblies of God keretein belül.

Phoenixben él (Arizona, USA).

„AARON THORGWALLER NEHEZEN KEZDETT HOZZÁ ELSŐ PRÉDIKÁCIÓJÁHOZ A TORKÁBAN LÉVŐ GOMBÓC MIATT”

A Szent Szellem és az igehirdetés

Aki már többször prédikált, ismeri a különbséget a Szent Szellem erejével és a Szent Szellem ereje nélkül elhangzó igehirdetés között

Jézus Krisztus mennybemenetele előtt, tanítványai felé elhangzó utolsó szavai minden egyes igehirdetőnek, minden időben útbaigazítást adnak. Legalább két alapvető témát emelt ki: (1) megparancsolta a szolgálatában állóknak, hogy menjenek el minden néphez, és hirdessék az evangéliumot (Máté 28:18–20; Márk 16:15), és (2) kihangsúlyozta annak a szükségét, hogy a Szent Szellem ereje betöltsé őket, mielőtt az evangélium hirdetésének szolgálatát végeznék (Lukács 24:49; Cselekedetek 1:4).

Miért? Az igehirdetés Istentől származó természetfeletti feladat, és az Istentől származó természetfeletti feladatokhoz, Istentől származó természetfeletti erőre van szükség. Lehetetlen a Szent Szellem Istent különválasztanunk az igehirdetés folyamatától, ha igazán megértjük ez utóbbi bibliai összefüggéseit.

Írásunknak az a célja, hogy bemutassunk néhány a Szent Szellem személye és az igehirdetés fontos feladata közötti kapcsolódási pontot.

A SZENT SZELLEM ISTEN ÉS AZ IGEHIRDÉTÉS BIBLIAI PÉLDÁI

Segít a figyelmünket a témára összpontosítani, ha megvizsgálunk néhány bibliai történetet, ahol a Szent Szellem emberekre szállt, és arra készítette őket, hogy Isten nevében szóljanak.

Amikor Sault megválasztották és felkenték Izrael királyává, Sámuel így szólt hozzá: *„Akkor az Úrnak lelke reád fog szállani, és... prófétálni fogsz, és más emberré leszel”* (1 Sámuel 10:6 [KF]). Sámuel szavai valóra váltak, Saul prófétált – mégpedig valószínűleg igen inspiráló módon (1 Sámuel 10:10-11).

Az Apostolok cselekedeteiről írott könyv telis-tele van olyan történetekkel, amikor a Szent Szellem betöltötte az apostolokat, minek következtében ők az evangéliumot hirdették. Például, Lukács háromszor jegyzi fel, hogy Pétert betöltötte Isten Szelleme (2:14; 4:8; 4:31), és Krisztus evangéliumát hirdette. Lukács nyelvtanilag az ige szenvedő esetét használja, ezzel is kife-

Az igehirdetés Istentől származó természetfeletti feladat, és az Istentől származó természetfeletti feladatokhoz, Istentől származó természetfeletti erőre van szükség

lással közelednie ehhez a két aspektushoz? Biblikusabb és bölcsőbb, ha a prédikátor mindkettőt alkalmazza (a kombinációhoz lásd Márk 12:30; 2 Timóteus 2:15; 1 János 2:20).

Egy másik, a Szent Szellem prédikációs szerepéről alkotott téves felfogás szerint a hirdetett Ige gyakorlati vonatkozásait egyedül maga a Szent Szellem mutatja meg. Hallottam már olyan igehirdetéseket, amikor a prédikátor ezekkel a szavakkal fejezte be a szolgálatot: „*És most, mutassa meg szívünkben a Szent Szellem ennek az üzenetnek a gyakorlati megvalósítását*”. Az a szolgálattelvő, aki így fejezi be a prédikációt, nem igazságos az igehirdető elhívásával és a gyülekezettel kapcsolatban. Ha Isten téged használ az Ige hirdetésében, bizonyosan fel tud használni abban is, hogy az adott közösségnek szóló gyakorlati vonatkozásokat is elmondj. Aki megspórolja az üzenet alkalmazását olyan, mint az a csatár, aki a 16-oson belülre viszi a labdát, majd megkéri a szurkolókat, hogy löjék be a gólt.

Az apostoli igehirdetők a Szent Szellem erejével határozottan, félelem nélkül vonatkoztatták a hirdetett Igét a hallgatóság helyzetére (ld. Cselekedetek 2:36–40; 3:14–20; 24:25). Püünkösi prédikátorként nekünk is ugyanígy – teljesen a Szent Szellemre hagyatkozva – kell cselekednünk. A gyakorlati vonatkozásoknak egyértelműnek, pontosnak, személyesnek és helyállónak kell lenniük.

MIÉRT VAN SZÜKSÉGÜ A SZENT SZELLEMRE AZ IGEHIRDÉTSBEN

Az igehirdetés mennyei munka. Logikusan következik ebből, hogy a prédikátornak Isten munkája végzéséhez bizonyosan Istentől származó erőre

van szüksége. Isten erejének egyik közvetítője pedig a Szent Szellem (Cselekedetek 1:8).

Mivel a Szent Szellem Isten mindentudó, mindenható és mindenütt jelenvaló, az igehirdetőnek a prédikáció előtt, alatt és után is szüksége van az Isten Szellemétől kapott képességekre. Például, az utazó prédikátornak megmutathatja a Szent Szellem, hová menjen szolgálni (Cselekedetek 16:6–10). A Szent Szellem Istennek az is hatalmában áll, hogy a prédikátornak kijelentse, mit prédikáljon, hiszen Ő a Bölcsesség Szelleme (Ézsaiás 11:2).

Spurgeon mondta a témával kapcsolatban: *„Lehet úgy túlhangsúlyozni bizonyos fontos evangéliumi doktrínákat, hogy az igazság többi részét az árnyékban tartjuk, és [így] az igehirdetés már nem a természetes szépségében [tündöklő] evangélium... Isten Szelleme megtanít, hogyan használd az áldozati kést az áldozatok szétválasztásában”.*

Egy másik jelentős indok, amiért a prédikálás során szükségünk van a Szent Szellemre, az Ószövetség *sheliach*-elvből következik. (A szó a héber *shalach* – 'elküld' igéből származik.) Ez az alapelv arról szól az ószövetségi teológiában, hogy amikor egy kisebb rangú személy megbízást kap, hogy egy nagyobb rangú személy nevében egy feladatot elvégezzon, a nagyobb tekintélyét hordozza. Például, amikor Ábrahám elküldte szolgáját, hogy Izsák részére feleséget keressen (1 Mózes 24), teljes tekintéllyel hatalmazta fel őt (ld. 9. vers).

A *sheliach*-elv a 2 Mózes 3. és 4. fejezetében is megtalálható, amikor Isten felkészítette Mózeset, és szóvivőjeként visszaküldte Egyiptomba. Jézus is ezt az alapelvet alkalmazta, amikor kiküldte tanítványait (Máté 10). Mivel a tekintély kérdése alapvetően meghatározó Isten

Vannak olyan püünkösi prédikátorok, akik a felkészülésükön kívül nem nagyon támaszkodnak másra. Mások a túl sok felkészülést kérdőjelezik meg, és kizárólag a kenetben bíznak

Igéje hirdetésében, a szolgálattevőknek nem csak annak kell tudatában lenniük, hogy Isten hívta el őket, hanem annak is, hogy az Úr küldi őket, és velük is lesz.

Aki már többször prédikált, ismeri a különbséget a Szent Szellem erejével és a Szent Szellem ereje nélkül elhangzó igehirdetés között. Amikor a Szent Szellem kenetével prédikálsz, erő és áldás árad ki. Billy Graham szavai szerint ez olyan igehirdetés, amikor „*Valaki Más hangját hallják*”. Amikor saját erődből és képességeddel prédikálsz, az eredmény megszegyenítően gyér. Ezt a kontrasztot minden tapasztalt igehirdető ismeri, és ez az oka annak, hogy mindnyájunknak szüksége van a Szent Szellemre – mind a prédikáció előkészítésekor, mind a kivitelezéskor.

A SZENT SZELLEM JELENLÉTÉVEL KAPCSOLATOS KIHÍVÁSOK IGEHIRDETÉSÜNKBEN

Az odaszánt pünkösdi prédikátor mindig kész új kihívásokkal szembesülni, hogy jobb kommunikátorrá váljék. Álljon itt néhány példa azokról a kihívásokból, melyek a Szent Szellem jelenlétét érintik nemzedékünk prédikációiban!

1) Minden igehirdetőnek fel kell készülnie, azaz engednie kell, hogy a Szent Szellem megszentelje. A Gyülekezet talán még nem látott jobb példát az Isten szerinti igaz pásztorra, mint a puritán Richard Baxtert, aki arra figyelmeztette a szolgálattevőket, hogy a Szent Szellem ereje által legyenek szentek: „*Legyen gondod magadra... nehogy életeddel visszavond, amit nyelveddel szólsz... Olyan komolyan kell tanulmányoznunk azt, hogyan élünk jól, mint azt, hogyan prédikáljunk jól*”.

2) A pünkösdi prédikátornak komolyan kell vennie a kihívást, hogy az Igét hirdesse, hiszen a Szent Szellem azt ígéri, hogy Isten Igéjére adja kenetét, nem saját szavainkra. Húzzuk meg a keskeny, de egyértelmű határt a szónoklás és az igehirdetés között. Lehet, hogy az igehirdetésben lesz szónoklat is, de nem automatikusan tartalmazza azt.

A prédikátornak Isten Igéjét kell kihirdetnie. A felszenteléskor Bibliát adnak az igehirdető kezébe, nem a *Reader's Digest* magazint. A biblikus igehirdetők a Szentírást hirdetik. Ebben van jelen a Szent Szellem. A prédikátor Istentől kapott feladata az áru *kiszállítása*, nem pedig annak *legyártása*. Más analógiával élve: a prédikátor pincér és nem séf.

3) A prédikátornak nyitottnak kell lennie a gyülekezetben és az összejöveteleken a Szent Szellem munkája előtt. Könnyen tréfálkozás és manipuláció közepette találja magát az ember prédikálás közben. Az efféle tevékenység egyértelmű jele a Szent Szellem- és Isten mindenhatóságába vetett hit hiányának. Ha mi magunk akarjuk a Gyülekezetet építeni, könnyen megtörténhet, hogy egyszer csak Ővele kelünk versenyre, Aki egyedül képes ezt megtenni (Máté 16:18).

A szószéken és az egész gyülekezetben jó szívvel kell fogadnunk a Szent Szellem természetfeletti erejét, mert Krisztus jelenkori testének az újszövetségi leírás szerint kell élnie.

Gordon Fee profétikus látással írta a következő sorokat: „*A nyugati kereszténység ellen szóló vádpont talán az, hogy a szinte teljes egészében celebrális, megszelídített, ám gyenge hitünket – a Szent Szellem ezzel járó hiányával együtt, ami természetfeletti ajándékait illeti –*

Aki megspórolja az üzenet alkalmazását olyan, mint az a csatár, aki a 16-oson belülré viszi a labdát, majd megkéri a szurkolókat, hogy lőjék be a gólt

érettnek tartjuk. Végül is a Szellem, és nem a nyugati racionalizmus jelöli a korszakok fordulópontját; megtagadni a Szellem megnyilvánulásait annyit jelent, hogy jelen létünk eszkatologikus, azaz a vég időszakának kezdetéhez tartozó voltát tagadjuk.”

Helyezzük Fee szavai mellé Spurgeon szenvedélyes felhívását:

„Ha nincs bennünk Isten Szelleme, jobb, ha becsukjuk az imaházakat, beszögezzük az ajtókat, fekete keresztet festünk rájuk, és azt mondjuk: 'Isten, irgalmazz nekünk!' Szolgálattelvők! Ha nincs bennetek Isten Szelleme, jobban tennétek, ha nem prédikálnátok... A gyülekezet, ahol nincs ott Isten Szelleme, inkább átok a vidéknek, mint áldás. Ha nincs bennetek Isten Szelleme... más útjában álltok... Komoly dolog ez: vagy a Szent Szellem –, vagy a semmi, vagy még a semminél is rosszabb.”

KONKLÚZIÓ

Vannak kellemes dolgok az életben; és van néhány, ami elengedhetetlen. Az ige-hirdetés szolgálatában a Szent Szellem jelenlétét teljes bizonyossággal az „*elengedhetetlen*” kategóriába kell helyoznunk. A propagandisták építhetnek csillogó féligazságokra, hogy a tömegeket uralják, és gyengécske ideológiájukat álruhába bújtassák, de az evangélium szolgálóinak a Szent Szellem erejére van szükségük prédikációikban, hogy áttörjék a bűn erődítményeit, és az embereket az életre vezessék.

Egyszer egy barátja mondta a nagy skót prédikátornak, Alexander Whyte-nak:

– Úgy prédikáltál ma, mintha egyenesen Isten jelenlétéből jöttél volna.

Whyte halkán felelt:

– Talán onnan jöttem.

Éppen erről szól az egész; onnan jött! Ez volt Whyte erejének titka. Tulajdon-

képpen nem is titok ez. Nyitva áll az ajtó, és egyenes út vezet Isten jelenlétébe, ahol a prédikátor Isten Szellemével találkozik, Aki erővel ruházza fel az Ige hirdetésére!

Thomas Lindberg

(a Gyakorlati teológia doktora)

a First Assembly of God gyülekezet pásztora
Memphisben (Tennessee, USA).

MI A JÓ NAGYPÉNTEKBE?

BEVEZETÉS

A tanítványok számára tragédia volt az a péntek, melyen Krisztus megfeszítettet. Vele együtt reménységüket is a keresztre szegezték.

Milyen volt ez a péntek Krisztus számára? Korbácsolással kezdődött. A római katonák fogtak egy piciny kövekkel és csontokkal kivert bőrkorbácsot. Minden egyes ütés újabb és újabb bőrcsíkot vágott ki Krisztus hátából. Az izmok és az inak már csak egy kupac reszkető, vérző hústömeg voltak. A legtöbb bűnöző már a felszegezés előtt meghalt, olyan sok érte őket, vagy annyi vért vesztettek.

Miután megverték, a kivégzés helyszíne felé menet Jézus vitte a keresztet egy darabig. Ott katonák lefektették a keresztet a földre, Jézust pedig rálökték. A 15 centiméteres szögek a csuklókon és a lábfejen keresztülverve rettenetesen érzékeny idegeket szakítottak át. Áramütésszerű fájdalom öntötte el kezét-lábát.

A lélegzés minden erőt felemészítő küszködéssé vált, miközben ég és föld között függött a kereszten. A gravitáció akadályozta a légzőszervi izmokat, ezért a lábára nehezedve kellett magát kilökönie, hogy így, miközben kezét teljesen szétroncsolta, kis levegőhöz jusson. A mozgás fokozta a meggyötört idegekre nehezedő nyomást; vívódásában kiabálnia kellett. A lélegzetvételi próbálkozások a hátát a durva, szálkás fához dörgölték, felszaggatva így az egyébként is friss sebeket.

Jézusnak és tanítványainak egyáltalán nem tűnt nagy pénteknek ez a Nagypéntek. Mi olyan különleges akkor ebben a közel 2000 évvel ezelőtti pénteki napban?

ÜZENET

- 1) Az a péntek indította el a megváltásunkat (Róma 5:6–10)
 - a) Sátán szorításából megszabadította a foglyokat (Zsidók 2:14–15)
 - b) Hatálytalanította Sátán erejét az emberiség felett (Jelenések 12:11)
- 2) Az a péntek bizonyította Isten felénk áradó szeretetét (Róma 5:8)
 - a) Ne ugord át a János 3:16-ot; Isten szeret engem
 - b) Semmi sem választhat el Isten szerelmétől (Róma 8:32–39)
 - c) Isten meg akar bennünket békíteni önmagával (2 Korinthus 5:18–19)
- 3) Bűnbánatra kellene indítania (Róma 2:4)
 - a) Ma van a bűnbánat napja (2 Korinthus 6:1–2)
 - b) A 3000 példáját kövesd (Cselekedetek 2:37–41)

BEFEJEZÉS

Krisztus keresztre tövében állók részére semmi sem volt jó Nagypénteken. De senki sem tudta, hogy jön a feltámadás vasárnapja... és vele együtt Isten megváltó terve, amelyet Ő már e világ megalapozása előtt eltervezett.

Richard Maffeo, San Antonio (Texas, USA)

EGY ÉDESANYA: JÓKEBED

2 Mózes 2:1-10

BEVEZETÉS

A Bibliában bemutatott egyik nagyszerű édesanya Jókebed volt. Férjével, Amrámmal együtt Lévi törzsből származott. Hatását három közismert gyermekükön keresztül láthatjuk (Mirjám, Áron és Mózes).

ÜZENET

- 1) Jókebed kiváló tulajdonságai
 - a) Figyelmes volt
 - i) Harmadik gyermeke fiú volt; mit tehetett? (2 Mózes 1:22)
 - b) Bátor volt
 - i) Szembeszállt a fáraó parancsával (2 Mózes 2:2)
 - ii) Nem félt (Zsidók 11:23)
 - c) Telve volt hittel
 - i) Volt rá terve, hogy megmentse a fiát (2 Mózes 2:3–4)
 - ii) Istenre bízta magát, amikor már mindent megtett, amit meg tudott
 - iii) A folyó, amitől félnie kellett volna, végül a megmenekülés eszköze lett (2 Mózes 2:5–10)
 - d) Éles szellemi látása volt
 - i) Észrevette, hogy Mózes különleges gyermek (2 Mózes 2:2; Zsidók 11:23)

LA PRIMAUTÉ DE LA PRÉDICATION

La prédication semble être, dans de nombreuses dénominations, tantôt à la mode, tantôt démodée. Dans notre monde évolué, elle est souvent critiquée comme étant un mode de communication démodé et inintéressant.

Je suis d'accord sur le fait que de nombreuses façons de prêcher qui, autrefois, étaient efficaces, ne le sont plus pour les incroyants d'aujourd'hui. En terme de vie changée, cependant, rien ne peut prendre la place d'une prédication bénie par l'onction de l'Esprit. Le message demeure l'élément le plus important d'un service destiné aux gens en recherche. En dépit des gymnases surchauffés, des tentes perméables et des parkings bondés, les quinze années de croissance de notre église ont montré que les gens se soumettront à beaucoup de désagréments et de restrictions si les messages répondent véritablement à leurs besoins.

Tiré du livre
L'Église – Une Passios, Une Vision
de Rick Warren